

HOMME ON ÕPETAJATE PÄEV

INTERVJUU

Mis tunne on esimest korda tähistada oma ametipäeva?

TPedI IV kursuse tudeng, Kohtla-Järve 1. keskkooli algõpetuse praktikant Ülle Oru:

Ega ma päris õpetaja ju veel olegi, lõpetamine alles ees. Aga siin oma vanas koolis olen juba mitu nädalat selle neljanda klassiga tegelnud, nii et mingi õpetajatunne hakkab juba tekkima. Et mis tundega ma esimest korda laste ette tulin? Kõhe oli küll pisut, põlved vist värisid kah. Igatahes see, mida meile kateedris õpetatakse ja mida koolis omal nahal tunda saame, nüüd päris üks ja seesama küll ei ole. Sõidame kõik koolidesse laiali, teadmata, mis meid ees ootab — umbes nagu kass vette, siple ise, kuidas tahad. Ei tea, võib-olla see karastab nii isegi paremini. Alklasside õpetaja on justkui kümnevõistleja: tantsib, laulab, loeb, joonistab, tikib, kleebib, lõigub, teeb näitemängu, jookseb, hüppab, mängib klaverit, lauamänge jne. Igal alal tuleb võrd-selt oskaja olla. Tegelikult oмамoodi huvitavgi. Lapsed on ka üllatavalt taibukad, aimavad seda, mille peale ise ei tulekski.

Et kuidas siis õpetajate päeva tähistamisega jääb? Lapsed kutsusid Sinivoorele motokrossi vaatama. Pidavat kihvt olema.

Kas tänavu esimesest koolipäevast kehtima hakanud ümberkorraldused koolis

võimaldavad õpetajate päeval juba mingeid järeldusi teha?

Kohtla-Nõmme kooli õppealajuhataja Vallo Reimaa:

Viisime koolis sisse viiepäevase töönädala. Jätsime ära tunni-lõpukella. On veel teisigi muudatusi. Pidasime kohe septembri alguses lastevanemate koosoleku, kus tutvustasime neile kõike uut. Tundub, et nii nende kui ka laste endi poolt on toetus kõigele sellele olemas. Ja eks meilegi kulu kaks puhkepäeva ära, see kaalub pikema tööpäeva üles.

Arvan, et tähtsam, mida praegu tuleks teha, on väärtustada haridus. Et õppimine muutuks õpilasele loomulikuks vajaduseks, on vaja hariduse omandamist stimuleerida. Praegu pole haridus elus edasijõudmisel su-

gugi mitte esikohal. Seetõttu koolis mitte ei õpita, vaid käiakse. Me võime küll sõnades õpilastele sisendada, kui tähtis on hästi õppida, aga kui kaua meid usutakse? Võib-olla esimeses-teises klassis, kuid lapsed ei ole ju pimedad ega kurdid. Nad näevad suurepäraselt, milliseid väliseid võtteid tuleb omandada, et meie ühiskonnas edasi jõuda. Intellektuaalsusel ja sügaval haritusel pole nende silmis praegu väärtust.

Mida sooviksite õpetajate päeval kingiks?

13. keskkooli füüsika- ja matemaatikaõpetaja Viktor Titorov:

Kui nüüd kõike soovima hakata, siis vaevalt jõuaksite kõike kirja panna. Seni on tähelepanu haridusele avaldunud peamiselt sõnades. Materiaalne baas

on ajast lootusetult maha jäänud mitte ainult meie koolis, vaid kogu haridussüsteemis. Kõikvõimalikud katseriistad, millega füüsikas laboritööd teeme, on kool saanud juba viisteist aastat tagasi. Praegu pole isegi elementaarseid asju: elektrilampe, magnetnõelu jne. Selleks et praegu koolis vajalikul tasemel tööd teha, on vaja küll ammendamatu entusiasmi.

Kui omalt poolt kolleegidele midagi soovida, siis kindlasti kaameli kannatust, sest sellel põhineb kogu meie töö. Nagu ka kannatlik lootus tulevikule, kus haridusele hakatakse pöörama tähelepanu ka tegudes. Lastele ja nende vanematele sooviks rohkem tõeliselt inimlikku ja mõistvat suhtumist õpetajasse.

Küsis ja pani kirja Erik GAMZEJEV
Sulev KOPPELI fotod